

روایت دو امدادگر از روزهای پراضطراب غرق‌شدگی دریا، نجات و هشدار

استخرهای کشاورزی دومین عامل غرق‌شدگی

از ذخیره آب تا خطر مرگ^۴

در سال ۲۰۲۵
بر صلیب سرخ جهانی
چه گذشت؟^۷

یادداشت

تابستونه...

شروع فصل تابستان برای ما دهه شصتی‌ها، با یک آهنگ نوستالژی، همراه بود: «تابستونه فصل شادی و خنده / بچه‌ها توی کوچه گرم بازی مثل چند تا پرنده / فصل شنا میون حوض پر آب / فرار از لحظه‌های خسته خواب» حالا تابستان شروع شده و به یاد روزهای خوش کودکی، «وقت شنا میون حوض پر آب» است؛ و اتفاقاً به خاطر همین شنا در حوض پر است که این شماره پیام هلال ما به سراغ امدادگری در استخرهای شنای کشاورزی و باید‌ها و نبایدهایش رفتیم؛ پس با یک دنیا خنده و شادی، پیام هلال تابستانی این شماره، تقدیم به شما.

روایت دو امدادگر از روزهای پراضطراب غرق‌شدگی

دریا، نجات و هشدار

سی‌ما فراهانی | تابستان که می‌رسد، سواحل شلوغ‌تر می‌شوند و دریا برای خیلی‌ها به جای آرامش، رنگ نگرانی پیدا می‌کند. در این مواقع برای مردم، شنا یعنی تفریح و خنکی، اما برای امدادگران هلال احمر، هر شنا می‌تواند خبر از یک حادثه تلخ دهد. در استان‌های ساحلی مثل گیلان و مازندران، مأموریت نجات فقط یک کار اداری نیست؛ گاهی یک دویدن، جدال چند ثانیه‌ای میان مرگ و زندگی است. امین صفرزاده و صابر خمسی، دو امدادگر و نجاتگر هلال احمر، از سال‌ها حضور در ساحل، از غرق‌شدگی‌های تلخ، از نجات‌های دقیقه نودی و از مردمی می‌گویند که گاهی هشدارها را جدی نمی‌گیرند و خیلی زود در دل آب گرفتار می‌شوند.

نقطه‌های خطر و چشم‌های آماده

امین صفرزاده سال‌هاست که با جمعیت هلال احمر زندگی کرده است. او فقط یک نجاتگر نیست. مربی است و سال‌ها در رشته‌های مختلف آموزش دیده تا در روز خطر بتواند کنار مردم بایستد. چهره او در خاطره‌ها با ساحل، جلیقه نجات، آمبولانس و فریادهای هشدارگره خورده است. او از روزهایی حرف می‌زند که در ساحل، نگاهش دنبال کسی بوده که هنوز جان دارد و باید هر طور شده به او برسد: «حدود ۲۳ سال است که در خدمت هلال احمر هستم. ابتدا از دوره‌های کمک‌های اولیه، امداد و نجات شروع کردم و بعد کم‌کم آموزش‌های بعدی را گذراندم. بعد که کار تخصصی‌تر شد، با توجه به علاقه‌ای که داشتیم، دوره‌های غواصی و نجات در سیلاب را هم گذراندم. همین آموزش‌ها باعث شد بتوانم در عملیات‌های نجات غریق و کارهای مربوط به سواحل و غرق‌شدگی خدمت کنم. برای من این کار فقط شغل نیست، یک وظیفه است.»

در روزهای شلوغ تابستان، نیروهای هلال احمر فقط منتظر حادثه نمی‌مانند. آن‌ها در نقاط خطر مستقر می‌شوند، به مردم هشدار می‌دهند، با بلندگو و سوت تذکر می‌دهند و تلاش می‌کنند پیش از آن که دیر شود، جلوی فاجعه را بگیرند. کار آن‌ها فقط نجات نیست. پیشگیری هم هست. در این میان، چیزی که برایشان مهم است این است که مردم هشدارها را جدی بگیرند و به ساحل به چشم یک جای بی‌خطر نگاه نکنند: «مسال ۹ طرح مصوب امداد و نجات ساحلی داریم. دو پایگاه ثابت دریایی هم فعال است و در ۱۰۰ نقطه خطرآفرین نیرو مستقر کرده‌ایم. مربی‌های ما همان‌جا هستند و به مردم آموزش چهره‌به‌چهره می‌دهند. اگر دریا طوفانی باشد، اگر هیات نجات اعلام کند که امروز برای شنا مناسب نیست، ما با سوت و بلندگو مردم را راهنمایی می‌کنیم و از آن‌ها می‌خواهیم وارد آب نشوند. هدف ما فقط کمک به مردم است.»

جعبه شیرینی و یک تشکر ساده

گاهی نجات دادن یک جان، تازه وقتی معنا پیدا می‌کند که آن آدم دوباره روبه‌روی نجات‌گر قرار بگیرد. امدادگر، خیلی وقت‌ها بعد از حادثه دیگر خبری از مصدوم ندارد. او فقط کارش را کرده و رفته است. اما یک لبخند، یک جعبه شیرینی و تشکر می‌تواند همه خستگی‌ها را از تنش بیرون بیاورد. صفرزاده از همین مرد مصدوم می‌گوید که دو ماه و نیم بعد برگشت تا تشکر کند: «حدود دو ماه و نیم بعد، یک روز دیدم کسی با جعبه شیرینی وارد کمپ استراحت ما شد. دنبال آقای صفرزاده می‌گشت. گفتم خودم هستم. گفت من را می‌شناسید؟ گفتم نه. گفت تو جان منو نجات دادی. بعد فهمیدم همان آقای است که آن روز بر اثر برخورد با قایق موتوری مصدوم شده بود. او روز حادثه آنقدر خونریزی داشت که چهره‌اش اصلاً پادمان نمانده بود. او با خودش شیرینی آورده بود تا تشکر کند. این برای من خیلی شیرین بود. ما برای همین لحظه‌ها کار می‌کنیم. وقتی می‌بینیم یک نفر به زندگی برگشته، خستگی از تنمان بیرون می‌رود.»

حادثه‌ای که با یک آژیر شروع شد

بعضی خاطره‌ها سال‌ها در ذهن می‌مانند. صفرزاده از روزی می‌گوید که با مصدومی روبه‌رو شد که قایق موتوری به او برخورد کرده بود: «یادم است یک روز کشیک بودم. آمبولانس ما آژیرکشان نزدیک ما شد. وقتی در آمبولانس را باز کردم، یک مصدوم دیدم که از ناحیه بازو، گردن و کمر دچار جراحات‌های شدید شده بود. بعد فهمیدیم او در حال شنا بوده که یک قایق موتوری از کنارش رد شده و چون او را ندیده، پروانه موتور به او برخورد کرده است. بدنش کاملاً آسیب دیده بود. واقعا شرایط سختی داشت. احتمال زنده ماندنش خیلی کم بود، اما ما هر کاری که باید انجام می‌دادیم انجام دادیم. خونریزی‌ها را کنترل کردیم، اقدامات اولیه را انجام دادیم و او را به مرکز درمانی رساندیم. خدا را شکر بعداً شنیدیم که حالش خوب شده است.»

آب آرام، آب خطرناک

برای خیلی‌ها، آب‌های کشاورزی، کانال‌ها یا استخرهای ذخیره آب شاید بی‌اهمیت به نظر برسند، اما برای امدادگر، همین جاها هم می‌توانند خطرناک باشند. آب راکد و آب جاری یکسان نیستند. صفرزاده توضیح می‌دهد که در آب‌های جاری، چیزی که دیده نمی‌شود گاهی از چیزی که دیده می‌شود خطرناک‌تر است. جریان زیر آب، آدم را با خود می‌کشد و مجال بیرون آمدن نمی‌دهد: «من همیشه به مردم می‌گویم آب وقتی راکد باشد، شاید مشکل خاصی نداشته باشد. اما وقتی آب جریان پیدا می‌کند، قضیه فرق می‌کند. شما جریان روی آب را می‌بینید، اما جریان زیر آب را نمی‌بینید. کانال‌ها، رودخانه‌ها و جاهایی که آب پر می‌شود، خیلی خطرناک‌اند. خیلی‌ها فقط عمق آب را می‌بینند و فکر می‌کنند می‌توانند شنا کنند؛ اما جریان کشنده را نمی‌بینند. وقتی می‌افتند داخل این جریان‌ها، دیگر خودشان نمی‌توانند بیرون بیایند. هر سال ما غرق‌شدگی‌های زیادی داریم، حتی در سدها. بعضی از این افراد محلی‌اند و از بچگی آنجا را می‌شناسند، اما باز هم گرفتار می‌شوند.»

لحظه‌ای که دو کودک زیر آب رفتند

خمسسی از روزی می‌گوید که در همان نقطه‌ای که پیش‌تر یک کودک غرق شده بود، دوباره با دو بچه روبه‌رو شد که ناگهان زیر آب رفتند. او با شتاب خودش را به آن‌ها رساند، بدون اینکه حتی وقت کند لباس مناسب بپوشد. برای او، آن لحظه فقط یک عملیات نبود. دویدن برای نجات جان دو کودک بود. او با عجله داخل آب پرید و توانست آن‌ها را بیرون بکشد: «فروردین چهار سال پیش بود. یک پسر بچه کوچک داخل آب رفته و جانش را از دست داده بود. بعد از مدتی، من با لباس سازمانی به آن منطقه رفتم تا به مردم هشدار بدهم که اینجا خطرناک است. فرماندار از آنجا بازدید داشت و من هم همراهش بودم. هنوز حرفم را شروع نکرده بودم که دو بچه درست همان‌جایی که کودکی جانش را از دست داده بود، رفتند زیر آب. من فقط دویدم. حتی فرصت نکردم لباسم را در بیاورم. کاورم را درآوردم، بی‌سیم را درآوردم، گوشی‌ام را انداختم و با همان لباس داخل دریا رفتم. دو بار شیرجه زدم و هر دو بچه را پیدا کردم. یکی پسر بود و یکی دختر. یکی را با دست گرفتم و دومی را از موهایش کشیدم و بیرون آوردم. بعد تازه بقیه فهمیدند چه شده است. حتی خانواده‌اش هم نفهمیده بودند که چه شده است.»

نجات در کمتر از یک دقیقه

در پایان، هر دو امدادگر روی یک نکته تأکید می‌کنند: «در غرق‌شدگی، زمان از همه چیز مهم‌تر است. اگر چند لحظه بگذرد، ممکن است دیگر کاری نشود کرد.» برای همین آن‌ها از مردم می‌خواهند که دریا را جدی بگیرند، بچه‌ها را تنها نگذارند و به هشدارها گوش بدهند: «نجات انسان در آب باید زیر یک دقیقه انجام شود. اگر بیشتر از این بگذرد، دیگر نجات سخت می‌شود و باید دنبال پیکر بگردیم. خفه شدن در آب شوخی نیست. اگر کسی دید یک نفر دارد غرق می‌شود، همان لحظه باید کمک خواسته شود.»

خاطر‌های که نیمه‌تمام نماند

صابر خمسی یکی دیگر از آن امدادگرهایی است که سال‌ها در میدان مانده. او از نوجوانی با هلال‌احمر آشنا شده و امروز مسئول امداد شهرستان بابلسر است. او می‌گوید بیشتر حادثه‌ها در روزهای رخ می‌دهد که مردم هشدارها را جدی نمی‌گیرند و دریا هم آرام نیست: «من حدود ۱۱ سال است که با هلال‌احمر همکاری می‌کنم. ما بیشتر کار پیشگیری می‌کنیم. یعنی قبل از اینکه حادثه رخ بدهد، نیروهای ما با بلندگو، سوت و حضور میدانی به مردم هشدار می‌دهند. امسال تا این لحظه در بابلسر پنج مورد غرق‌شدگی داشتیم. بیشتر این حادثه‌ها در روزهای طوفانی اتفاق می‌افتد. وقتی دریا آرام است، خیلی کم پیش می‌آید که مشکل جدی رخ بدهد. اما وقتی موج‌ها بالا می‌آیند و مردم هشدارها را گوش نمی‌کنند، خطر شروع می‌شود.»

در سال ۱۴۰۴، استخرهای کشاورزی با ۱۷۷ مورد فوتی، دومین محل وقوع مرگ ناشی از غرق شدگی در کشور بوده‌اند

از ذخیره آب تا خطر مرگ

فرشته کیانی | استخرهای کشاورزی با هدف مدیریت منابع آب ساخته می‌شوند، اما گاه این کاربری اصلی نادیده گرفته می‌شود و حوادث تلخ و جبران ناپذیر رقم می‌خورد. به گفته معاون آموزش و پژوهش جمعیت هلال احمر استان خوزستان، آمارهای رسمی نشان می‌دهد این استخرها پس از رودخانه‌ها، دومین محل مرگ ناشی از غرق شدگی در کشور هستند؛ موضوعی که ضرورت ایمن‌سازی استخرها و افزایش آگاهی خانواده‌ها و کشاورزان را بیش از پیش آشکار می‌کند. مجتبی طحان در گفت‌وگوی پیش رو با «پیام هلال»، یادآوری می‌کند که غرق شدگی در این استخرها فقط نتیجه شنا کردن نیست و کشاورزان باید ایمن‌سازی استخر را بخشی از مسئولیت حرفه‌ای و اجتماعی خود بدانند و از رها کردن آن‌ها بدون حصار و تجهیزات ایمنی خودداری کنند.

فاقد نجات غریق، تجهیزات امدادی، کف و دیواره استاندارد و مسیر خروج ایمن هستند. متأسفانه برخی نوجوانان و جوانان به دلیل گرمای هوا یا تصور اشتباه از توانایی خود در شنا، وارد این استخرها می‌شوند، در حالی که ساختار این استخرها به گونه‌ای است که حتی شناگران ماهر نیز ممکن است نتوانند از آن خارج شوند. پیام پویش ملی «غرق نشویم» در این زمینه کاملاً روشن است؛ استخر کشاورزی محل شنا نیست و ورود به آن می‌تواند جان انسان را به خطر بیندازد.

آیا این استخرها فقط زمان شنا قربانی می‌گیرند؟

خیر؛ بسیاری از حوادث غرق شدگی در استخرهای کشاورزی اصلاً هنگام شنا رخ نمی‌دهد. کودکانی که هنگام بازی به استخر نزدیک می‌شوند، کشاورزانی که هنگام کار یا تعمیر تجهیزات تعادل خود را از دست می‌دهند، افرادی که برای برداشتن وسیله‌ای به کنار استخر می‌روند یا کسانی که بدون تجهیزات برای نجات فرد دیگری وارد آب می‌شوند، همگی در معرض

عنوان عایق استفاده می‌شوند) که سطحی بسیار لغزنده ایجاد می‌کند، نبود پله یا مسیر خروج اضطراری، فقدان تجهیزات نجات و فاصله زیاد بسیاری از این استخرها از مراکز امدادی، موجب می‌شود حتی افراد آشنا به شنا نیز در صورت سقوط، فرصت خروج از آب را از دست بدهند. اهمیت این موضوع زمانی روشن‌تر می‌شود که به آمارهای رسمی سازمان پزشکی قانونی کشور نگاه کنیم. بر اساس این آمار، در سال ۱۴۰۴، پس از رودخانه‌ها، استخرهای کشاورزی با ۱۷۷ مورد فوتی، دومین محل وقوع مرگ ناشی از غرق شدگی در کشور بوده‌اند؛ آماری که نشان می‌دهد این استخرها صرفاً یک منبع ذخیره آب نیستند، بلکه در صورت رعایت نکردن اصول ایمنی می‌توانند به یکی از کانون‌های مهم حوادث مرگبار تبدیل شوند.

آیا استخرهای کشاورزی برای شنا مناسب‌اند؟

پاسخ به این سؤال کاملاً روشن است؛ خیر. استخرهای کشاورزی هیچ یک از استانداردهای لازم را برای شنا ندارند. این استخرها

استخرهای کشاورزی با چه هدفی ساخته می‌شوند و کاربردها چیست؟

استخرهای کشاورزی با هدف ذخیره و مدیریت منابع آب برای آبیاری مزارع، باغ‌ها و سایر فعالیت‌های کشاورزی احداث می‌شوند و نقش بسیار مهمی در پایداری تولیدات کشاورزی، به‌ویژه در مناطق گرم و کم‌آب کشور، دارند؛ بنابراین باید به این نکته توجه داشت که این استخرها برای ذخیره آب طراحی شده‌اند، نه برای شنا، تفریح یا آب‌تنی. متأسفانه در برخی مناطق، به‌ویژه در فصل تابستان، این کاربری اصلی نادیده گرفته می‌شود و همین موضوع زمینه‌ساز حوادث تلخ و جبران ناپذیر می‌شود.

در چه صورت این استخرها خطرناک می‌شوند و چرا یکی از محیط‌های پرخطر برای غرق شدگی هستند؟

آنچه استخرهای کشاورزی را به یکی از محیط‌های آبی خطرناک تبدیل کرده، مجموعه‌ای از عوامل فنی و محیطی است. عمق زیاد، دیواره‌های شیب‌دار، پوشش ژئوممبران (ورق‌هایی که به

پیام اصلی پویش ملی «غرق نشویم» این است که بیشتر حوادث غرق‌شدگی قابل پیشگیری هستند. از خانواده‌ها می‌خواهیم هیچ‌گاه کودکان را بدون مراقبت در نزدیکی استخرهای کشاورزی رها نکنند و درباره خطرات این استخرها با فرزندان خود گفت‌وگو کنند. از کشاورزان انتظار می‌رود ایمن‌سازی استخر را بخشی از مسئولیت حرفه‌ای و اجتماعی خود بدانند و از رها کردن استخرهای بدون حصار و بدون تجهیزات ایمنی خودداری کنند. همچنین از نوجوانان و جوانان می‌خواهیم هرگز برای شنا یا آب‌تنی وارد استخرهای کشاورزی نشوند و در صورت مشاهده فرد گرفتار در آب، بدون تجهیزات وارد استخر نشوند و بلافاصله با نیروهای امدادی تماس بگیرند.

خوشبختانه آمارهای سال ۱۴۰۴ نشان می‌دهد که با همکاری دستگاه‌های مسئول، آموزش‌های عمومی و افزایش آگاهی مردم، میزان غرق‌شدگی در کشور روند کاهشی داشته است، اما از دست رفتن ۱۷۷ نفر در استخرهای کشاورزی نشان می‌دهد هنوز راه زیادی تا رسیدن به وضعیت مطلوب باقی مانده است. باور ما در جمعیت هلال احمر این است که هر استخر ایمن‌سازی‌شده، هر خانواده آموزش‌دیده و هر کودک آگاه، می‌تواند از وقوع یک حادثه تلخ جلوگیری کند و این دقیقاً همان هدفی است که پویش ملی «غرق نشویم» آن را دنبال می‌کند.

۱۴۰۴ تعداد ۸۸۸ نفر بر اثر غرق‌شدگی در کشور جان خود را از دست داده‌اند که اگرچه نسبت به سال قبل ۱۳.۵ درصد کاهش داشته است و کمترین آمار پنج سال اخیر محسوب می‌شود، اما همچنان نگران‌کننده است. از این تعداد، ۷۴۸ نفر مرد و ۱۴۰ نفر زن بوده‌اند و بیشترین موارد فوت به ترتیب در استان‌های خوزستان با ۱۲۳ نفر، فارس با ۸۳ نفر و مازندران با ۷۴ نفر ثبت شده است. همچنین ۴۰.۹ درصد کل تلفات سال، معادل ۳۶۳ نفر، فقط در سه ماه تابستان رخ داده است که نشان می‌دهد فصل گرما همچنان پرخطرترین دوره برای وقوع غرق‌شدگی است.

نکته مهم‌تر این است که برخلاف تصور بسیاری از مردم، دریا در صدر محل‌های غرق‌شدگی قرار ندارد. بر اساس همین آمار، رودخانه‌ها با ۲۲۳ فوتی در رتبه نخست، استخرهای کشاورزی با ۱۷۷ فوتی در رتبه دوم و دریا با ۱۷۵ فوتی در رتبه سوم قرار دارند. این آمار به روشنی نشان می‌دهد که استخرهای کشاورزی امروز یکی از کانون‌های مهم غرق‌شدگی در کشور هستند و ایمن‌سازی آنها باید به یک مطالبه عمومی و یک اولویت در حوزه پیشگیری از حوادث تبدیل شود.

■ چه توصیه‌ای به خانواده‌ها، کشاورزان و کودکان دارید؟

خطر هستند. غرق‌شدگی فقط نتیجه شنا کردن نیست؛ سقوط ناگهانی در چنین استخرهایی نیز ممکن است ظرف چند دقیقه به حادثه‌ای مرگبار تبدیل شود.

■ دارندگان استخرهای کشاورزی برای جلوگیری از بروز حادثه چه اقداماتی باید انجام دهند؟

امروز ایمن‌سازی استخرهای کشاورزی یک ضرورت است، نه یک انتخاب. وقتی آمار رسمی پزشکی قانونی از جان‌باختن ۱۷۷ نفر در استخرهای کشاورزی طی یک سال خبر می‌دهد، نمی‌توان از کنار موضوع به سادگی عبور کرد. حصارکشی استاندارد، نصب در قفل‌دار، نصب تابلوهای هشداردهنده، تعبیه نردبان خروج اضطراری، استقرار طناب و حلقه نجات و بازدید مستمر از تجهیزات ایمنی باید به حداقل استاندارد همه استخرهای کشاورزی تبدیل شود. هزینه اجرای این اقدامات در مقایسه با ارزش جان انسان‌ها ناچیز است و هر استخری که بدون این تجهیزات رها شود، می‌تواند به نقطه‌ای حادثه‌خیز تبدیل شود.

■ از نگاه آماری، وضعیت غرق‌شدگی در استخرهای کشاورزی چگونه است؟

بر اساس تازه‌ترین آمار سازمان پزشکی قانونی کشور، در سال

گزارش سالانه ۲۰۲۵ کمیته بین‌المللی صلیب سرخ

راضیه زرگری | کمیته بین‌المللی صلیب سرخ (ICRC) در گزارش سالانه ۲۰۲۵ خود که در جولای ۲۰۲۶ منتشر شده است، تصویری نگران‌کننده از وضعیت بشر دوستانه جهان ارائه کرده است؛ گزارشی که نشان می‌دهد تداوم جنگ‌ها، گسترش درگیری‌های مسلحانه، افزایش شمار آوارگان و فشار بی‌سابقه بر زیرساخت‌های درمانی و خدمات عمومی، میلیون‌ها نفر را در سراسر جهان با بحران‌های انسانی روبه‌رو کرده است. این نهاد اعلام کرده است که با وجود محدودیت منابع مالی، فعالیت‌های خود را در بیش از ۹۰ کشور ادامه داده و میلیارد‌ها فرانک سوئیس را صرف حمایت از قربانیان جنگ، خدمات درمانی، تأمین آب، امنیت غذایی، حفاظت از غیرنظامیان و دیدار از بازداشت‌شدگان کرده است.

کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در گزارش سالانه ۲۰۲۵ تأکید کرده است که ماهیت درگیری‌های مسلحانه در جهان بیش از گذشته پیچیده و فرسایشی شده و بسیاری از جنگ‌ها سال‌هاست بدون چشم‌انداز روشنی برای پایان، ادامه دارند. به گفته این نهاد، افزایش حملات به زیرساخت‌های حیاتی، بیمارستان‌ها، شبکه‌های آب و برق و همچنین گسترش خشونت‌های شهری، شرایط زندگی میلیون‌ها غیرنظامی را به شدت دشوار کرده است.

کمک ۹۳ درصدی

بین‌المللی صلیب سرخ در سال ۲۰۲۵ حدود یک میلیارد و ۷۶۰ میلیون فرانک سوئیس بوده است؛ علاوه بر این، این سازمان حدود ۷ میلیون و ۹۳۰ هزار فرانک سوئیس نیز از محل ارائه خدمات درآمد داشته است.

از بزرگ‌ترین عملیات‌های بشردوستانه جهان را مدیریت کرده است. بر اساس، این گزارش، ۹۳/۵ درصد کمک‌های مالی دریافتی مستقیماً صرف عملیات میدانی شده است. از نظر مالی، مجموع مشارکت‌های دریافت شده کمیته

این گزارش نشان می‌دهد که کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در سال ۲۰۲۵ فعالیت‌های عملیاتی خود را در بیش از ۹۰ کشور ادامه داده و با تکیه بر بیش از ۱۸ هزار نفر نیروی انسانی در دفاتر مرکزی و میدانی، یکی

به خاطر آب سالم

جنگ از دست داده‌اند، از جمله مهم‌ترین اقدامات این سازمان در سال گذشته بوده است. صلیب سرخ تأکید کرده که استمرار درگیری‌ها موجب افزایش ناامنی غذایی در بسیاری از مناطق جهان شده و نیاز به کمک‌های بشردوستانه همچنان رو به رشد است.

در مناطقی انجام شده که زیرساخت‌های عمومی در اثر درگیری‌ها آسیب جدی دیده‌اند. در حوزه امنیت غذایی نیز گزارش سالانه از اجرای برنامه‌های متنوع حمایت معیشتی خبر می‌دهد. کمک‌های نقدی، توزیع مواد غذایی، حمایت از کشاورزان، دامداران و خانواده‌هایی که منابع درآمد خود را در جریان

یکی دیگر از محورهای اصلی گزارش، تأمین آب سالم و خدمات زیربنایی است. طبق اعلام صلیب سرخ، پروژه‌های گسترده‌ای برای بازسازی و نگهداری شبکه‌های آب، ایستگاه‌های پمپاژ، سیستم‌های فاضلاب و زیرساخت‌های برق در کشورهای جنگ‌زده اجرا شده تا دسترسی میلیون‌ها نفر به خدمات اولیه حفظ شود. این اقدامات

نقض حقوق بشر

افزایش آسیب‌دیدگان جنگ بدون حمایت مستمر دولت‌ها و کمک‌کنندگان بین‌المللی امکان‌پذیر نخواهد بود. این سازمان خواستار افزایش سرمایه‌گذاری در فعالیت‌های بشردوستانه، حفاظت از غیرنظامیان، احترام به حقوق بین‌الملل بشردوستانه و تضمین دسترسی ایمن امدادگران به مناطق درگیر شده و هشدار داده است که ادامه کاهش منابع مالی می‌تواند توان پاسخگویی به بحران‌های آینده را با چالش جدی مواجه کند.

در بخش مربوط به روندهای جهانی، گزارش تأکید می‌کند که هم زمانی جنگ‌های متعدد، پیامدهای تغییرات اقلیمی، جابه‌جایی اجباری جمعیت و بحران‌های اقتصادی، فشار بی‌سابقه‌ای بر نظام کمک‌های بشردوستانه وارد کرده است. به اعتقاد این سازمان، بسیاری از بحران‌های انسانی وارد مرحله‌ای مزمن شده‌اند و میلیون‌ها نفر برای سال‌های متوالی به کمک‌های خارجی وابسته مانده‌اند. کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در پایان گزارش سالانه ۲۰۲۵ تأکید کرده است که پاسخگویی به نیازهای رو به

گزارش همچنین بر افزایش نگرانی‌ها نسبت به رعایت حقوق بین‌الملل بشردوستانه تأکید دارد. به گفته این نهاد، حملات به غیرنظامیان، مراکز درمانی، کارکنان امدادی و زیرساخت‌های حیاتی در بسیاری از درگیری‌ها ادامه یافته است و ضرورت پابندی همه طرف‌های مخاصمه به کنوانسیون‌های ژنو بیش از هر زمان دیگری احساس می‌شود. صلیب سرخ اعلام کرده که گفت‌وگوهای محرمانه خود با دولت‌ها و گروه‌های درگیر را برای کاهش آسیب به غیرنظامیان ادامه داده است.

در سال ۲۰۲۵، بر صلیب سرخ جهانی چه گذشت؟

دنیای ۲۰۲۵، زیر آتش جنگ، دشمنی، آوارگی، فقر، گرسنگی و مهاجرت تمام شد؛ اغلب اقدامات صلیب سرخ هم در همین گستره قرار داشت؛ تلاش برای رفع و رجوع جنگ، تجاوز، آوارگی، فقر، تشنگی و گرسنگی.

بازپیوند دوباره خانواده‌ها

- ۹۲ هزار و ۸۰۰ پیام صلیب سرخ جمع‌آوری شد.
- ۷۳ هزار و ۲۰۰ پیام به خانواده‌ها تحویل داده شد.
- امکان برقراری بیش از ۱.۴۶ میلیون تماس تلفنی میان اعضای خانواده‌های جداافتاده فراهم شد.
- سرنوشت یا محل حضور ۲۸ هزار و ۶۹۳ فرد مفقود مشخص شد.
- ۷۹۶ نفر (از جمله ۷۱۵ کودک) به خانواده‌هایشان بازگشتند.

آب و زیرساخت

- دسترسی ۳۳.۵۳ میلیون نفر به آب سالم، سرپناه و خدمات بهداشتی بهبود یافت.

امنیت غذایی

- ۳.۰۹ میلیون نفر کمک غذایی دریافت کردند.
- ۲.۴۳ میلیون نفر از کمک نقدی یا اقلام ضروری معیشتی بهره‌مند شدند.

بازداشتگاه‌ها

- بازدید از ۵۵۷ مرکز نگهداری
- نظارت بر وضعیت ۶۷۸ هزار و ۳۰۰ زندانی
- گفت‌وگوی انفرادی با ۲۲ هزار و ۳۶ زندانی.

آموزش حقوق بشردوستانه

- گفت‌وگو و آموزش برای حدود ۱۳۹ هزار و ۸۰۰ نفر از نیروهای نظامی، پلیس، نیروهای امنیتی و گروه‌های مسلح درباره حقوق بین‌الملل بشردوستانه.

گستره فعالیت

- حضور در بیش از ۹۰ کشور
- ۹۳ نمایندگی و مأموریت
- ۱۷ هزار و ۳۳۷ کارمند در سراسر جهان
- جهان درگیر جنگ
- بیش از ۱۳۰ درگیری مسلحانه در جهان، محور اصلی عملیات‌های صلیب سرخ در سال ۲۰۲۵ بود.

سلامت و درمان

- حمایت از ۶۶۹ بیمارستان
- انجام ۸.۴۷ میلیون ویزیت درمانی
- ۱۱۱ هزار و ۷۳۹ عمل و بستری جراحی ناشی از جراحات جنگی
- ۲۶۵ هزار و ۵۸۹ نفر از خدمات توانبخشی جسمی بهره‌مند شدند.
- اجرای پروژه‌های عمرانی در ۱۴۳ بیمارستان و مرکز توانبخشی.

مجموع کمک‌های مالی

- ۱.۷۶ میلیارد فرانک سوئیس
- ۱.۵۳ میلیارد فرانک صرف عملیات میدانی
- ۲۲۷.۵ میلیون فرانک برای فعالیت‌های ستادی
- ۴۵ درصد منابع مالی به‌صورت منعطف و قابل تخصیص به بحران‌های فوری تأمین شد.

۱۰ عملیات بزرگ صلیب سرخ از نظر هزینه (میلیون فرانک سوئیس)

۶. جمهوری دموکراتیک کنگو: ۸۹.۶

۷. سودان: ۸۵.۱

۸. سومالی: ۶۸.۵

۹. سودان جنوبی: ۶۲.۲

۱۰. نیجریه: ۶۱.۱

۱. اوکراین: ۱۵۷.۸

۲. اسرائیل و سرزمین‌های اشغالی: ۱۵۴.۴

۳. یمن: ۱۰۰.۵

۴. افغانستان: ۹۸.۶

۵. سوریه: ۹۷.۷

یک ماه پس از زلزله؛ صلیب سرخ برای ۳۰۰ هزار نفر دست یاری دراز کرد

ونزوئلا هنوز زیر آوار نیازهاست

راضیه زرگری | یک ماه از دو زلزله ویرانگر در شمال و مرکز ونزوئلا گذشته، اما برای هزاران خانواده، کابوس هنوز پایان نیافته است. مردمی که عزیزان، خانه و معیشت خود را از دست داده‌اند، امروز بیش از هر چیز به آب سالم، درمان و امید نیاز دارند؛ جایی که صلیب سرخ و هلال احمر با برنامه‌ای دو ساله، تلاش می‌کنند مرهمی بر زخم‌های عمیق این فاجعه باشند.

با گذشت حدود یک ماه از وقوع دو زلزله شدید در شمال و مرکز ونزوئلا، فدراسیون بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر (IFRC) و صلیب سرخ ونزوئلا اعلام کردند که سه نیاز حیاتی مردم آسیب‌دیده، دسترسی به مراقبت‌های بهداشتی اولیه، خدمات سلامت روان و آب آشامیدنی سالم است.

محدودیت نیاز اولیه

به خسارت‌های جسمی محدود نمی‌شود. اضطراب، ترس، بی‌خوابی و اندوه ناشی از از دست دادن عزیزان و نابودی زندگی، زخم‌هایی است که همچنان بر روح مردم این کشور سنگینی می‌کند.

اسکان آوارگان افزایش داده است. از سوی دیگر، هزاران بیمار مبتلا به بیماری‌های مزمن هنوز به درمان مستمر خود دسترسی کامل ندارند و این موضوع سلامت آنان را با تهدید جدی مواجه کرده است؛ اما درد بازماندگان تنها

ارزایی‌های میدانی نشان می‌دهد بسیاری از خانواده‌ها همچنان برای آشامیدن، پخت‌وپز و شست‌وشو به آب بسته‌بندی شده وابسته هستند. محدود بودن امکانات بهداشتی نیز خطر شیوع بیماری‌های واگیردار را در محل

تداوم کمک‌رسانی

لویس مانوئل فاریاس ویلانوتوا، رئیس صلیب سرخ ونزوئلا، با تأکید بر تداوم حمایت‌ها گفت: «تمام ظرفیت‌های جنبش بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر را برای پاسخ به این بحران بسیج کرده‌ایم و تا زمانی که مردم به کمک نیاز داشته باشند، در کنار آنان خواهیم ماند.» به گفته او، برنامه‌ای ۲۴ ماهه برای همراهی با آسیب‌دیدگان طراحی شده تا پاسخ‌ها متناسب با نیازهای در حال تغییر مردم ادامه یابد. از نخستین دقایق پس از زلزله، نیروهای محلی صلیب سرخ در میدان حضور داشتند؛ از راه‌اندازی بیمارستان صحرایی و مشارکت در عملیات نجات گرفته تا پیوند دوباره اعضای خانواده‌های از هم جدا شده. اکنون نیز تمرکز بر توزیع کمک‌های بشردوستانه و ارائه خدمات درمانی از طریق یک کلینیک اورژانسی در منطقه «لا گوآیرا» است.

این کلینیک که با حمایت فدراسیون بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر راه‌اندازی و توسط صلیب سرخ اسپانیا اداره می‌شود، طی چهار ماه آینده خدمات پزشکی و حمایت‌های روانی - اجتماعی را به حدود ۳۰ هزار نفر ارائه خواهد کرد. یکی از این افراد «گابریل سیبریانی» است؛ مردی که در فرو ریختن ساختمان محل سکونتش، چند تن از نزدیکانش را از دست داد و همزمان با یک بیماری عصبی مزمن دست‌وپنجه نرم می‌کند. او می‌گوید: «اینکه می‌دانم پزشکان صلیب سرخ کنارم هستند، به من احساس امنیت و امید می‌دهد. دیگر احساس تنهایی نمی‌کنم.»

کمک جهانی

فدراسیون بین‌المللی صلیب سرخ و هلال احمر اعلام کرده است در ماه‌های آینده، علاوه بر ادامه خدمات درمانی و گسترش دسترسی به آب سالم، بر پیشگیری از شیوع بیماری‌ها، حمایت‌های روانی و کمک به بازسازی معیشت خانواده‌ها تمرکز خواهد کرد. کودکان، سالمندان، زنان باردار و شیرده، افراد دارای معلولیت و بیماران مزمن نیز در اولویت دریافت خدمات قرار دارند. در همین راستا، این نهاد یک فراخوان اضطراری برای جذب ۵۰ میلیون فرانک سوئیس به منظور حمایت از ۳۰۰ هزار نفر طی دو سال آینده منتشر کرده است؛ اما تاکنون تنها ۲۵.۱۹ درصد از این بودجه تأمین شده است. مسئولان فدراسیون هشدار می‌دهند که اگرچه آوارها آرام‌آرام جمع می‌شوند، اما بحران هنوز پایان نیافته است و مسیر بازسازی زندگی هزاران خانواده، بدون تداوم حمایت‌های بشردوستانه، بسیار دشوار خواهد بود.

تابستان بهترین زمان برای خوشگذرانی با فیلم، کتاب و پادکست خوب است؛

تابستان گوسفندی

لیلی تهرانی | تابستان امسال با تابستان‌های دیگر خیلی متفاوت است، شهرهای جنوبی و میانی کشور، مدام مورد تجاوز دشمن قرار می‌گیرند و زندگی در سایه جنگ، در جریان است. در کنار این، کنکور و حتی امتحانات نهایی دانش‌آموزان هم هنوز برگزار نشده؛ اینها همه می‌گویند که تابستان برای بسیاری از افراد شروع نشده است. با این وجود اما در کنار همه اتفاقات بد و اخبار ناگوار می‌توان کمی، برای دور ماندن از حال بد تلاش و به لیست سرگرمی پیام هلال مراجعه کرد.

کار آگاهان گوسفندی

کیل بلد، پس از خوش درخشیدن در ساخت انیمیشن‌های «مینون‌ها» و «من نفرت‌انگیز» سراغ یک داستان جذاب، رازآلود و هیجان‌انگیز رفته‌است. جرج هاردی چوپانی است که هر شب برای گوسفندان محبوبش رمان‌های کارآگاهی می‌خواند، غافل از این که بعد از یک حادثه مرموز و اختلال در مزرعه، گوسفندان متوجه می‌شوند که باید خودشان تبدیل به کارآگاه شوند. آن‌ها سرخ‌ها را دنبال می‌کنند و از مظنونان انسانی تحقیق می‌کنند و در این راه ثابت می‌کنند که حتی گوسفندان هم می‌توانند حلالان باهوش جنایت باشند. در این فیلم، هیو جکمن، اما تامپسون، برایان کرانستون و ... نقش‌آفرینی می‌کنند. نظر یکی از مخاطبین این فیلم خیلی جالب است: «این فیلم همه چیز داشت! چه بخواید یه معمای قتل خوش ساخت ببینید یا یه فیلم با محور احساسی قدرتمند درمورد احساس تعلق و خانواده انتخابی، انتظارا تون رو برآورده می‌کنه. در کنار همه اینا خیلی هوشمندانه به مضحک نشون دادن به سری اعتقادات انسان‌ها از زاویه دید گوسفندان و در کنارش مضحک نشون دادن باورهای گوسفندها درمورد مفاهیمی مثل گوسفندهای زمستونی در کنار باورهای انسانی پرداخت. اون بخشی که درمورد تبدیل به ابر شدن بعد از مرگ حرف می‌زدن من رو خیلی یاد این جمله از گزنوفانس، فیلسوف یونان باستان انداخت که می‌گفت: «اگر گاو و اسبان دست داشتند و می‌توانستند خدایان را نقاشی کنند، خدایان را به شکل گاو و اسب می‌کشیدند.» در نهایت فکر نمی‌کردم یه فیلم بتونه من رو با یه معمای قتل و شوخی‌های فان سرگرم نگه داره، اشکم رو روی سکانش‌های احساسی در بیاره و همزمان باعث بشه به بنیادی ترین مفاهیم فلسفی فکر کنم.»

رب لوبیای شیرین

دورین سوکگاو، نویسنده اهل کشور ژاپن را در ایران، با همین کتاب، «رب لوبیای شیرین» می‌شناسند. نثر کتاب، شیوا، روان و شیرین است و درباره روابط بین انسان‌ها، گذشته و اثراتی که بر زندگی یک فرد می‌گذارد است. داستان درباره یک مرد میانسال است که سابقه کیفری دارد، زیاد مشروب می‌نوشد و دوست دارد نویسنده شود اما در یک شیرینی‌فروشی کوچک، کار می‌کند. داستان زندگی او اما با آشنایی یک زن سالخورده، دست خوش تغییر میشود. شاید برای بسیاری از مخاطبان پروپا قرص کتاب، خواندن کتاب‌های شرقی سخت باشد، اما سوکگاو، ظریف و تکاندهنده، از فشارهای اجتماعی بر زندگی یک فرد بذهکار می‌گوید و دل شما را تسخیر خواهد کرد. پس اگر در تلاطم سخت و گزنده این روزها، دلتان کمی آرامش و دور بودن از روزمرگی‌ها را می‌خواهد، پیشنهاد ویژه ما، کتاب رب لوبیای شیرین است.

پادکست کتاب جیبی

اگر یادتان باشد، یک زمانی شهرداری تهران، در اتوبوس‌ها، کتابهای کوچک جیبی در نظر گرفته بود تا مسافران، در زمان سفر بین ایستگاهی و رسیدن به مقصد، کتاب در سبزه کوچک، خلاصه و جیبی بخوانند. حالا در این پادکست، مهدی بهمنی، در پادکست جیبی، از نام کتابهای جیبی دهه هشتاد شهرداری در اتوبوس‌ها وام گرفته است و خلاصه کتاب‌ها را در پادکستش می‌خواند. یک پادکست خوب، با صدای مخملی بهمنی که کلمات را هم به خوبی و با دقت ادا میکند.

